

планина, която е висока отъ 7 до 8 мили, то не ще може да живѣеме, защото тамъ нѣма въздухъ. Надъ въздухътъ са намира едно тънко газообразно тѣло, което ние наричаме ефиръ и което не може да поддържа нашиятъ животъ. А ако са спустиме въ една дълбока яма, то и въ нея не би могли да живѣеме, защо въздухътъ е твърде тѣжакъ. И така, ако са спуснеме въ нѣкоя яма, то сичките части на нашето тѣло са стискатъ отъ тѣжелината на въздухътъ; а ако са изкачиме на нѣкоя висока планина, то бива съвсѣмъ противоположното, т. е. сичките членове на тѣлото ни са разширяватъ и кръвта ни захваща да излиза изъ тѣлото. Мнозина, които копаятъ кладенците, сж са задушвали отъ тѣжелината на въздухътъ; а мнозина, които сж са изкачвали на планината Монъ-Бланъ, сж претърпѣле голѣми мъки отъ въздушната лекота. Това явление е накарало учените да направатъ въздухомѣръ (барометаръ). Воздухомѣрътъ е измисленъ отъ единъ италиянски ученъ мъжъ, които са нарича Торричели, въ 1643 година. Воздухомѣрътъ е стъкленна тръбица, която има на долниятъ край туплесто топченце пълно съ живакъ. Колкото повече ние са изкачваме нагоре, толкова повече живакътъ са спуща надолу. Ако ние са искачиме на 63 фута отъ повърхността на морето, то живакътъ са спуща на една линия; а ако са възкачиме на 700 фута, то той са спуща на 10 линии. И така, съ барометарътъ измѣряватъ височините. Но барометарътъ принася и друга полза; съ него могатъ да познаятъ и какво ще да бѣде времето. Когато живакътъ са възкачва, то времето става ясно и топло; а ако той захване да са спуща